

Matthew Costello & Neil Richards

De Cherringham- moorden

Omnibus 1

Moord aan de Thames

Moord op het landhuis

Moord bij maanlicht

Spreken is zilver

De touwtjes in handen

DE FONTEIN

1. Een stevige wandeling

Mevrouw Louella Tidewell – voor haar vele vrienden gewoon ‘Lou’ – zette de kraag van haar jas op terwijl de kille rivierwind dwars door haar heen blies. Brady, haar blonde labrador, rende door het open veld, en wist op de een of andere manier alle paardenmest te ontwijken – tenminste, dat hoopte Lou.

Labradors zijn ook zo slim, dacht ze niet voor het eerst.

En Brady was zulk goed gezelschap voor haar geweest na het overlijden van meneer Tidewell. Die zat het ene moment nog zijn krant te lezen met een glas sherry erbij, en het volgende moment, ogen dicht... weg. Lou in haar eentje achterlatend. Ze had dan wel veel vrienden, maar dat was toch anders.

Ze liep door en zwierf dichter naar de rivier toe die langs het dorp stroomde, zo mooi op een zeldzame zonnige zomerdag, maar de bewolkte ochtend was nu zo donker en grijs dat het bijna iets onheilspellends had.

‘Ik denk niet dat we de zon vandaag te zien krijgen,’ zei ze.

Ze vond het niet erg om in zichzelf te praten als ze alleen was. Ze hield zichzelf misschien voor dat ze het tegen Brady had, net als thuis.

Toen ze zich tot hem wendde, zag ze dat de hond stokstijf was blijven staan, alsof hij een verdwaald konijn had gezien en weer even terugdacht aan een vorig leven als jachthond.

Het was bijna alsof hij wees naar de lange bocht in de rivier, waar deze breder werd. Er was een stuw in aangelegd, maar ernaast stroomde de riviergeul nog steeds snel, vooral als het

hard regende. En, dacht Lou bij zichzelf, het hoost de laatste tijd alleen nog maar.

‘Wat is er, jongen? Wil je op jacht?’

Maar in plaats van erheen te rennen om op onderzoek uit te gaan, holde Brady terug naar haar en liep rondjes om haar benen. Weer sloeg er felle wind om haar heen en ze bracht haar hand omhoog om te voelen of haar jas wel helemaal dichtgeknoopt was.

Brady jankte.

Vreemd, dacht ze. Dat deed hij eigenlijk alleen als hij uitgelaten wilde worden, omdat hij hoge nood had.

Plotseling sprong Brady weer weg, een paar meter maar, alsof hij haar aanmoedigde om hem te volgen. Ze zou dolgraag terug naar huis willen, naar binnen, waar het warm was. Een lekker kopje thee en een geroosterd sneetje meergranenbrood van Hufington’s, de plaatselijke bakkerij-annex-koffiezaak. Met boter en marmelade – waarom zou ze zich inhouden? En dan fijn de krant erbij.

Ja, daar had ze eigenlijk zin in.

Maar in plaats daarvan liep ze, omdat Brady zich zo eigenaardig gedroeg, in de richting die hij aan leek te geven. Hij ging haar voor met een enthousiasme dat Lou zelf niet voelde.

Ze moest oppassen waar ze liep – en niet alleen vanwege alle uitwerpselen. Weg van het hoofdpad dat langs de rivier liep leek het land vlak, maar in werkelijkheid zaten overal geulen en kuilen verborgen in het hoge, dichte gras dat heen en weer zwipte in de vroege ochtendwind.

‘Rustig, Brady,’ zei ze tegen de blaffende hond. ‘Ik kom eraan, ik moet alleen een beetje oppassen.’

Ze haalde diep adem, en de koude lucht vulde haar longen.

Ineens stormde Brady vooruit. Ze waren dicht bij waar de rivier zich splitste, een deel richting de stuw aan de rechterkant, terwijl de linker afsplitsing meanderde in de richting van de andere dorpen waar zij traag voorbijstroomde.

De machtige Thames was hier niet meer dan een slaperige rivier.

Brady was blijven staan, weer als versteend. Hij stond met zijn kop richting de stuw, zijn blik direct gericht op het ondiepe water waar de stroom schuimde en borrelde.

Ze kwam naast haar hond staan, reikte omlaag en streek langzaam over zijn kop.

‘Ik weet niet wat je ziet, ouwe jongen. Zit er soms een stel konijnen aan de overkant?’ Ik...’ Ze zweeg.

Eerst was het zo’n moment dat haar naarmate ze ouder werd steeds vaker overkwam: dat ze iets zag en meteen wist: *o, dat is een...*

En je vermoedt dat iets het ene is, en als je het dan van dichterbij bekijkt, een stap dichterbij komt, blijkt het toch het andere te zijn.

Dat was precies wat ze nu deed. Ze zag iets wat leek op een stukje stof; glanzend, schitterend, feestelijk wedijverend met het glinsterende rivierwater, zelfs in dit sombere ochtendlicht.

Ze kwam dichterbij en realiseerde zich dat ze naar kleding keek.

Een soort rok. En iets dofs maar toch nog wits. Een blouse.

Haar geest vulde de details snel in; misschien wist ze zelf al voordat ze het daadwerkelijk erkende waar ze precies naar keek.

Een modderig bruin stukje bleek een gebogen hoofd te zijn, kin op de borst, gezicht en ogen verborgen.

En toen dat duidelijk werd, begon Lou langzaam te begrijpen waar ze naar keek: armen die uit de blouse staken, de ene bijna horizontaal ten opzichte van het lichaam, de vingers achteloos naar het oosten wijzend, de andere in het stromende water bungelend, de hand verborgen.

‘O mijn god,’ zei Lou bij zichzelf.

Brady had staan janken, maar toen hij haar stem hoorde, draaide hij zich om en keek haar aan. Voor Lou leek het alsof zijn ogen droevig stonden, alsof hij wist dat hier iets helemaal niet pluis was.

En hoewel ze normaal gesproken haar hond gewoon op de terugweg naar het dorp los zou laten rennen, tot ze bij haar kleine

cottage net voorbij het dorpsplein waren, haalde ze nu de riem uit haar zak en maakte die aan Brady's versleten halsband vast.

Ze wilde hem naast zich hebben, ook al trok hij uit alle macht terwijl ze terugliepen naar het dorp, naar de politie, om die te vertellen wat ze had gezien.

2. Sarah en Sammi

Sarah zette de tv uit.

‘Oké jongens, jullie zijn te laat. Pak je tassen en je lunch. Kom op, dan gaan we.’

Terwijl ze de ontbijtboel in de gootsteen opstapelde, keek Sarah naar hoe haar twee kinderen, Chloë van dertien en Daniël van tien, langzaam de gang in slenterden. Hoewel ze niet veel klaagden over school, straalden ze ’s ochtends ook niet bepaald uit dat ze er zin in hadden.

En Chloë leek met de dag meer gesloten en zwijzaam te worden.

Wat lijkt ze toch op mij, dacht Sarah. En wat was ik vroeger een vervelend kind. Ze keek even snel de keuken rond om te controleren of alle elektrische apparaten uitgeschakeld waren. Nog maar een paar weken geleden had een oud dametje in een van de aanleunwoningen aan het einde van het dorp een broodrooster in de fik laten vliegen.

Sindsdien checkte ze alles twee keer. *Want kijk maar wat er met mijn geweldige huwelijk is gebeurd. Het ene moment nog een gelukkig stel, dan komt al het bedrog naar buiten, en plotseling zitten we in dit schuitje. Zo’n cliché. Twee kinderen. Alleenstaande moeder van zekere leeftijd – wat dat ook moge betekenen.*

De kinderen sjokten uit de kleine twee-onder-een-kapwoning naar de grote Toyota, een van de weinige dingen die ze had kunnen redden van haar luxe Londense leventje.

‘Jij mag de auto hebben. En de twaalf betaaltermijnen die we daar nog op hebben uitstaan,’ had Oliver met een grijns gezegd. *De klootzak.*

Ze trok de voordeur dicht en stapte over de fietsen van Chloë en Daniël heen. God, dat gazon moest nodig gemaaid worden. Het was maar een klein stukje, maar op de een of andere manier voelde het als een weiland. Ze had er vandaag geen tijd voor, want ze had een drukke dag voor de boeg – drie goede webpitches hadden haar aandacht nodig.

Ze vond het fijn zo veel mogelijk te doen te hebben en door de kinderen en de studio hoefde ze zich de laatste tijd op dat punt nergens zorgen over te maken.

Nadat ze Chloë had afgezet, stopte ze bij Cherringham Primary. Om halfnegen op een doordeweekse ochtend veranderde het stuk weg voor de school in een pitstop als bij de Grand Prix. Vaders en moeders verdrongen zich bij de hoofdingang, kinderwagens en buggy’s botsten tegen elkaar op, auto’s ritsten in en uit en zetten kinderen in recordtijd af voordat ze de weg op schoten.

Zoals gewoonlijk was er nergens plek om te parkeren, dus stopte ze midden op de weg en wachtte ze terwijl Daniël achter uitstapte.

‘Ik moet vanavond zwemmen, mam, dus ik ben pas laat thuis.’

‘Oké schatje, ik zie je thuis,’ zei Sarah en ze wachtte tot het portier dichtsloeg. Maar voordat ze kon wegrijden, kwam er ineens een gezicht naar binnen door haar open raam – dat van de gevreesde Angela.

‘Wat een schok, hè?’ zei Angela, haar mollige wangen rood van de moeite die het haar kostte om een kwijlende peuter op haar schouders te dragen.

‘Sorry? Wat bedoel je?’ vroeg Sarah afwezig. Angela was het belangrijkste radertje in de roddelmachine van het dorp en er was niet veel dat aan haar aandacht – of haar oordeel – ontsnapte. Sarah wachtte beleefd tot ze het nieuwtje van de dag gespuid had.

Wat Angela vervolgens zei had ze totaal niet zien aankomen. ‘En jij... wat zul je overstuur zijn. Omdat het je beste vriendin was, bedoel ik.’

Plotseling sneden Angela’s woorden door de ochtendlucht, als de kille wind, terwijl de vrouw bij het raam bleef hangen.

‘Waar heb je het over, Angela?’ vroeg Sarah ongeduldig.

‘Over Sammi Charlton natuurlijk,’ zei Angela. ‘Ik nam aan dat iemand het je wel had verteld. Ze denken dat het een overdosis was. Zou me niet verbazen, want vroeger gebruikte ze van alles en nog wat, toch? Waarmee ik natuurlijk niet wil beweren dat jij dat ook deed.’

‘Angela,’ zei Sarah zo rustig mogelijk. Zij en Sammi waren alerbeste vriendinnen geweest. Maar dat was lang geleden; voor Londen, voordat Sammi verdween.

‘Wat is er met Sammi gebeurd?’ zei Sarah, bang voor het antwoord.

‘O, ze hebben haar vanmorgen in de stuw gevonden. Verdronken. Ik dacht echt dat iemand het je wel zou hebben verteld...’ Angela zweeg.

Sarah voelde haar maag omdraaien. Sammi was dood.

Al was haar vriendin nog zo gestoord, toch leek dit onwerkelijk. En niet zomaar dood, maar hier dood, na zoveel jaren weg geweest te zijn, in het dorp waar ze allebei waren opgegroeid.

‘Weet je dat heel zeker?’

Een auto achter Sarah toeterde ongeduldig. Angela draaide zich om voordat ze haar definitieve oordeel over de zaak gaf.

‘O ja, lieverd. Geen twijfel over mogelijk. Zo dood als een pier.’

Sarah parkeerde op het plein en haalde een kop koffie bij Hufington’s voordat ze naar de studio liep. De makelaars op de begane grond gingen pas om tien uur open en zij was meestal als eerste in het gebouw.

Ze pakte de post en liep de smalle trap naar de bovenste verdieping op, waar ze de computers op haar bureau aanzette en bij het raam ging staan.

Vanaf hier, drie verdiepingen hoger, had ze uitzicht op het dorpsplein en over de daken, ook op de rivier en de weilanden in de verte.

Het was een bescheiden ruimte, maar vanwege dit uitzicht hield ze van haar kantoor.

Vanaf hier was de stuw niet te zien, want die ging schuil achter dichte bebossing. Maar ze kon wel zien dat het verkeer dat op weg was naar de tolbrug langzaam voortkroop. De politie was daar dus waarschijnlijk nog bezig.

Dat er een lichaam was gevonden in hun rustige dorpje. Ze nipte van de koffie, die heet was.

Ze kon het nog steeds niet geloven. Sammi... dood?

Sammi was inderdaad haar beste vriendin geweest, al drukte dat woord niet uit wat zij en Sammi voor elkaar hadden betekend.

Sammi was haar trouwe kameraad geweest, degene op wie ze altijd kon rekenen en bij wie ze altijd terecht kon, haar schouder om op uit te huilen, haar partner in crime in hun tienerjaren, hun hele middelbareschooltijd lang. Ze hadden samen gelachen, gedanst, gespeeld en gedronken in dat meest intense (en misschien wel mooiste) deel van hun leven.

Eén jaar hadden ze zelfs hetzelfde vriendje gehad – god wat een puinhoop was dat geweest... Al hadden ze er, toen ze het achteraf over hem hadden, om kunnen lachen.

En toen – gek dat dat altijd gebeurt – waren ze er gewoon aan gewend geraakt elkaar niet veel te zien, omdat ze ieder een ander pad kozen.

Sammi ging naar de toneelschool terwijl Sarah naar de universiteit ging. Sammi reisde de hele wereld over om haar droom om acteur te worden na te jagen, terwijl Sarah naar Londen verhuisde, een baan nam, met Oliver trouwde en kinderen kreeg.

Maar langzaam begon Sarah waarschuwingssignalen te zien dat het niet helemaal goed ging.

Af en toe kwam Sammi onaangekondigd aanwaaien omdat ze een slaapplek nodig had en, na een wat ongemakkelijke start, trokken ze dan een fles wijn open, dan nog eentje en nog

eentje – ze haalden herinneringen op en Sammi praatte tot het ochtendgloren over haar verbijsterende avonturen. Vervolgens ging ze naar het vliegveld en dan hoorde Sarah niks meer van haar – tot de volgende keer.

De laatste keer dat ze Sammi had gezien, was twee jaar geleden in Londen, toen zij en Oliver nog samen waren. Sammi werkte blijkbaar als model in Tokio – al vertrouwde Sarah dat verhaal niet helemaal. Die keer, toen de kinderen in bed lagen, waren ze met zijn drieën tot laat opgebleven en hadden ze veel te veel gedronken. Naarmate de avond vorderde, werd Sammi steeds flirteriger met Oliver; te flirterig naar Sarahs zin.

Maar Oliver – ook al weer zo'n waarschuwingssignaal – leek er geen bezwaar tegen te hebben.

Het was op een enorme ruzie uitgedraaid en iedereen was boos naar bed gegaan. Sammi was bij zonsopgang naar het vliegveld vertrokken zonder afscheid te nemen, en Sarah had haar sindsdien niet meer gezien. En, besepte ze, dat zou ook nooit meer gebeuren.

Ze keek omlaag naar het dorpsplein – naar de theesalon, het café. Het bushokje. De oude pub: The Angel. De stenen bank voor het dorpshuis. De bibliotheek met zijn grote veranda. Ooit was ze samen met Sammi de baas op dat plein. Het was hún plek geweest. Elke vierkante centimeter ervan.

Sarah veegde haar ogen af, ging aan haar bureau zitten, logde in en begon te werken. Dingen gebeuren nu eenmaal – dat wist ze maar al te goed. Ze moest vandaag drie voorstellen afronden voor een websiteontwerp en ze had geen tijd voor herinneringen.

Tenminste, nu nog niet.

3. De doodsoorzaak

‘Blijf, Riley,’ zei Jack Brennan, terwijl hij de luiken van de kajuit dichtdeed en het hangslot zorgvuldig dichtklikte.

Riley stond kwispelend aan de oever van de rivier en wachtte vol ongeduld tot hij vrijgelaten werd, de mooie zomerochtend in, het heerlijke veld op. Jack stak de sleutel in zijn zak en liep de loopplank over die zijn boot, die hij The Grey Goose had genoemd, met het vasteland verbond.

Uit gewoonte controleerde hij de landvasten voor en achter en bekeek de grote oude Hollandse schuit nog eens vanaf de wal. Binnenkort was het tijd voor een likje verf, dacht hij bij zichzelf.

Hij verheugde zich op de klus. Hij had graag iets omhanden.

Hij controleerde of hij Rileys riem in zijn zak had en liep het jaagpad af voor hun ochtendwandeling.

Vijf kilometer heen en terug: Jack Brennan had dit stuk elke ochtend gelopen, weer of geen weer, sinds hij vanuit New York hier was komen wonen.

Het kostte hem anderhalf uur, inclusief de koffie en het gratis lezen van de krant in het gekke kleine cafeetje in het dorp. Vroeger rende hij net zoveel kilometers, maar tegenwoordig spaarde hij zijn knieën en aangezien hij van plan was om er nog dertig jaar mee te doen was wandelen ook prima.

Riley rende vooruit, maar nooit verder dan honderd meter. De springerspaniël wist hoe het hoorde: hij en Jack hadden samen een interessante zomer gehad toen Riley nog maar een

puppy was en ze de voorwaarden van hun relatie bepaald hadden. Tot in detail. Riley was het eindelijk eens met al Jacks regels, al had het Jack wel wat overtuigingskracht gekost.

Een tikkeltje eigenzinnig, dus in die zin leek hij wel op zijn baasje. Misschien wel meer dan een tikkeltje.

Jack ademde diep in. Vandaag was precies het soort dag waarop hij weer wist dat hij de juiste beslissing had genomen door hier te komen wonen. Hoewel de ochtend behoorlijk koud en nat was geweest, was de zon inmiddels doorgekomen en werd het al wat warmer. Aan de andere kant van de rivier hing nevel over het veld en vlak boven hen doken de zwaluwen omhoog en weer omhoog.

Het leek in niets op de meeuwen en vissersboten in Bay Ridge, New York.

Langs de rivier kwamen alle woonboten tot leven; er klonk het geluid van tv's, radio's en er hing een geur van gebakken eieren met spek.

Om de twintig meter lag een boot – nogal een mengelmoes van kanaalschuiten, rivierkruisers, jachten, kleine dagboten, speedboten. Zo ontzettend Engels, deze bonte groep.

Maar wat kon je ook verwachten aan de goedkopere kant van het dorp? Verder stroomafwaarts, aan de andere kant van de Cherringham Toll Bridge, lagen de grote kunststof gin-pa-leizen, boten die groot genoeg waren om cocktailparty's op te organiseren, en diners aan dek.

Jack vermoedde dat er flink wat Londens geld deze kant op was gekomen.

Niet dat ze hem ooit uitnodigden. Jack Brennan behoorde niet tot 'ons soort mensen'. Hij was een Amerikaan, woonde op een oude schuit, en vond dat hij zich niet meer elke dag hoefde te scheren. Hij was eraan gewend geraakt dat de plaatselijke bevolking hem van top tot teen monsterde. Even een snelle glimlach en dan liepen ze weer door, zich waarschijnlijk afvragend: Wat moet zo'n Yank hier... En waarom woont hij in vredesnaam op een boot?

Toen hij bij een bocht in de oever aankwam, zag hij Cherring-

ham in de verte op de heuvel liggen en kon hij de kerkklokken nog net horen luiden.

Dinsdag, dan oefenden de klokkenluiders altijd, dacht hij. Met een beetje geluk waren ze gestopt tegen de tijd dat hij zijn latte macchiato bestelde – want al hield hij wel van wat couleur locale, er was een tijd en een plaats voor kerkklokken, en dat was niet tijdens zijn ontbijt.

Toen hij de bocht door was, zag Jack iets dat niet thuishoorde in de vredige omgeving.

Het was iets wat Jack ooit goed had gekend, maar niet hier, op zijn nieuwe stek.

Bij de stuw verderop stonden een ambulance en twee politieauto's met zwaailichten. Vlakbij stond een witte vrachtwagen, en er kwamen mannen uit in bijpassende witte pakken.

Jack vermoedde dat het forensische mensen waren, hoewel deze Britse versie meer op een hazmat-team leek. Ze pakken het hier waarschijnlijk anders aan dan bij ons, dacht hij.

En dat was een van de belangrijkste redenen waarom hij zo ver van huis was gaan wonen. Om weg te komen. Ver weg. Weg van een heleboel dingen...

De politie had het stuwgebied met zwart-geel lint afgezet, terwijl boven, op de brug, een handvol inwoners naar de show stonden te kijken.

'Riley!' blafte hij. Riley kwam met tegenzin terug en Jack hield hem kort aan de lijn. Zijn hond mocht dan nieuwsgierig en koppig zijn, Jack hoefde maar te roepen of hij kwam terug.

Toen hij de afzetting naderde, stapte een jonge politieagent naar voren en blokkeerde het jaagpad.

'Sorry meneer, we hebben hier een incident gehad. Ik vrees dat u door de velden moet lopen,' zei hij.

'Geen probleem,' zei Jack.

De politieman keek hem eens wat beter aan. Zijn accent. 'Amerikanen zie je hier niet zo veel.'

Jack voelde een onbekende onrust. Hij was verdacht.

'Woont u soms daar op een van die boten, meneer?'

Jack knikte. 'Klopt.'

‘Nou, dan kent u dus de weg,’ antwoordde de agent.

Jack knikte nogmaals en draaide zich om en wilde weglopen.

‘Kom, Riley,’ zei hij.

Jack was niet geïnteresseerd in de plaats delict. Die had hij in de Verenigde Staten genoeg gezien. Wat hier ook maar was gebeurd, hij hoefde er verder niets van te weten.

Maar op de lange omweg voelde hij die blik van de agent. Grappig, als je je niet bemoeide met wat er hier in de buurt gebeurde, vonden de mensen je meteen vreemd.

Zelfs nu hij al een jaar in Engeland woonde stond hij nog steeds af en toe versted.

Sarah zette haar computer uit.

Wat een dag. Ze had twee van de drie designvoorstellen afgerond, maar in de derde had ze geen zin meer. Het ging om een nieuwe website voor een begrafenisondernemer, Bassett and Son, en op dit moment wenste Sarah dat ze zowel Bassett als zijn zoon had gezegd dat ze de boom in konden, want de een wilde ‘iets vrolijks en positiefs’ en de andere ging voor ‘respectvol en plechtig’.

Ze keek op de klok. Zes uur. De kinderen zouden allebei laat thuis zijn en ze zouden pas om zeven uur hun eten verwachten.

Ze pakte haar autosleutels en liep naar buiten.

Beneden bij de rivier stroomde het verkeer nu vrij door. Sarah parkeerde bij de tolbrug aan de kant van het dorp en liep naar de overkant voordat ze afdaalde naar de kleine parkeerplaats waar nog steeds een politieauto stond.

Verder stroomopwaarts kon ze de stuw en een andere politieauto zien.

Ze liep het jaagpad op, nog warm in de ondergaande zon. De geur van jasmijn leek misplaatst: ze liep naar de plek waar haar beste vriendin de dood had gevonden, en was hier niet om fijn een frisse neus te halen.

Ze had overwogen om dit niet te doen. Maar op de een of andere manier leek het goed om hiernaartoe te gaan.

De politie had het stuwgebied afgezet met lint, maar ze zag

hoe een eenzame politieagent dat lint nu aan het weghalen was.

Ze kende hem. Hoe vaak had hij haar niet mee uit gevraagd sinds ze weer in het dorp woonde? En wanneer zou hij de moed eindelijk opgeven?

‘Hoi Alan,’ riep ze toen ze dichterbij kwam.

De politieman draaide zich om, het lint in grote lussen om zijn armen.

‘Ik wilde nog bij je langskomen. Omdat het Sammi was. Je zult er best van over je toeren zijn, dacht ik.’

‘Wat is er dan precies gebeurd?’

‘Sarah. Je weet best dat ik daar niks over mag zeggen. En het onderzoek is nog in volle gang. Maar jij kent Sammi.’

‘Kende, vroeger. Kom op Alan,’ zei ze.

‘Er zijn regels en daar moet ik me aan houden.’

‘Ach kom nou toch,’ zei ze. ‘Jij, ik en Sammi dronken hier altijd samen cider. Wil je soms dat ik iedereen eraan herinner dat jullie nog eens samen zijn betrapt bij het naakt zwemmen?’

Hij glimlachte. ‘Denk je nou echt dat ik me dat niet meer kan herinneren?’ zei hij. ‘Dat ik nu toevallig dit uniform aan heb, wil nog niet zeggen dat het voor mij gemakkelijk is, oké?’

Dat stemde Sarah wat milder.

‘Ja, weet ik wel.’

‘Dit... dit is dus echt heel erg shit, om dit in mijn eentje te moeten doen.’

Sarah legde haar hand op zijn schouder en hoopte dat hij het niet verkeerd zou opvatten.

‘Ik vind het heel erg voor je, Alan.’

Hij knikte, duidelijk blij met haar troost.

‘Wat hebben we een lol gehad, hè?’ zei hij.

‘Ja, zeker. Met Sammi wist je nooit wat ze nou weer zou verzinnen.’

Alan lachte.

‘Ze heeft dat oude Cherringham toch maar mooi de middelvinger gegeven,’ zei hij. ‘Londen. Een luxeleventje. Ik kan het haar niet kwalijk nemen.’

Sarah knikte.

‘Maar... wat is er nou precies gebeurd?’

Alan haalde zijn schouders op. Hij kwam een stap dichterbij. De warmte van de zomerdag begon nu toch af te koelen.

‘Vooruit dan maar. Maar je hebt het niet van mij, oké? Een of ander oud besje heeft haar vanmorgen gevonden. Ze zat vast in de stuw, daar, half onder water. Het forensisch team denkt dat ze stroomopwaarts in het water is gevallen en naar hier is afgedreven en dat ze toen vast kwam te zitten.’

‘Wist je dat ze weer terug was in Cherringham?’

‘Nee. Hoewel ik hoorde dat ze gisteravond ineens opdook in The Ploughman. En dat ze daar een paar glazen heeft gedronken.’

‘Een paar glazen te veel, denk je?’

Sammi kennende was het waarschijnlijk niet gebleven bij wat biertjes en shotjes. Dat deel van het luxeleventje had ze ook omarmd.

‘Dat zal best. Als je het mij vraagt, is ze hiernaartoe gegaan om een joint te roken. Daar was ze altijd al van, toch? Ze rookt teveel, loopt langs de oever van de rivier, valt erin. Of misschien wilde ze wel een stukje zwemmen. Rare meid...’

‘Waar hebben ze haar naartoe gebracht?’

‘Haar lichaam? In een zak naar Swindon gegaan,’ zei hij. ‘Voor de sectie.’ Hij snoof. De Sherlock Holmes van Cherringham. ‘Als ik moet gokken dan zou ik zeggen: dood door verdrinking. Per ongeluk.’

Sarah keek naar Alan en in zijn gezicht zag ze heel even de tiener die ze op school had gekend.

‘Ik wil even het pad aflopen. Stroomopwaarts. Mag dat?’

‘Ja. Tuurlijk. Je zult ook wel zo je herinneringen hebben. En het is trouwens al vrijgegeven. Maar, eh, blijf wel uit de buurt van het water, hè?’ Hij lachte er niet bij.

‘Zal ik doen,’ zei ze.

Ze knikte naar hem en liep weg met de gedachte dat het misschien inderdaad was om herinneringen op te halen. Maar misschien was het ook iets meer dan dat. Sammi verdronken? In een ijsskoude rivier gevallen?

Dat leek haar allemaal heel onwaarschijnlijk.

4. Jack en Sarah

Jack leunde achterover in zijn ligstoel en nam wat trekjes van een Cohiba – een echte Havana-sigaar – en keek naar hoe de zon langzaam onderging achter het dorp in de verte.

Dit soort momenten, op warme zomeravonden als deze, waren gewoon perfect.

Voor hem stroomde de Thames, nog diep en breed genoeg om kleine kruisers, kajaks en roeiboten aan te trekken voor een avondtochtje.

Naast hem op het warme houten dek lag Riley te dutten, alsof hij wist dat hij geen dienst had. En aan de andere kant, op het kleine kaarttafeltje, stond een wodka-martini, de heldere vloeistof die het licht van de ondergaande zon ving.

De zilveren cocktailshaker stond ernaast op het tafeltje te zweten.

Vroeger, in Marty's Bar in Sheepshead Bay moest Jack de eigenaar altijd vertellen hoe die de perfecte martini moest maken. Want een shotje kon Marty nog net inschenken, maar dan hield het wel op.

Katherine dronk ook altijd graag een martini. Tot het eind aan toe.

Hij nam een slok. *Op Katherine*, dacht hij.

Op zijn schoot lag het doosje met dobbers, touw, veren en haar waar hij dadelijk zijn allereerste visaas van wilde maken. Hij was dan misschien boven de vijftig, maar er viel nog steeds van alles te leren, en vliegvissen was een van die dingen.

Hij blies zijn rook tevreden uit. Was het inderdaad perfect? Misschien, als hij niet alleen was geweest, hoewel hij bij zichzelf had gezworen dat hij moest stoppen met denken aan het verleden en de toekomst die hij kwijtgeraakt was.

En dat werd elke dag een beetje gemakkelijker.

‘Pardon!’

De stem was luid – luider dan nodig was op een rustige avond als deze – en op de een of andere manier ook ongeduldig. Riley stond op met gespitste oren om te kijken wat er aan de hand was.

Jack draaide zich onhandig om in zijn ligstoel om naar de oever van de rivier te kijken. Er stond een vrouw bij zijn loopplank naar hem te kijken. Ze was achter in de dertig, van gemiddelde lengte – ongeveer een meter zeventig – misschien een kilo of vijftenzestig, slank, blauwe ogen, blond stekeltjehaar – een elfjeskapsel.

Witte blouse, blauwe bermuda, sportschoenen. Goed in vorm, misschien een hardlooperster, zo te zien aan haar benen en taille. Professioneel, zakelijk.

Je bent dan misschien geen rechercheur meer, maar dit zal je altijd blijven doen, dacht hij. Toch altijd graag eerst de details op een rijtje. Elke foto – en elk profiel – vertelt een verhaal.

‘Mag ik aan boord komen?’

Jack dacht er even over na.

‘Nee. Sorry.’

De vrouw keek verbijsterd, alsof hij haar had beledigd.

‘O. Aha.’

Jack keek naar haar terwijl ze nadacht over haar volgende stap. Omdat hij nooit had deelgenomen aan die Engelse rituelen van beleefdheid, ouderwetse manieren en gedragscodes, was hij wel gewend aan deze reactie.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Ik bedoelde eigenlijk: hebt u even voor me?’

‘Wat kan ik voor u doen?’ Hij nam een trekje van de sigaar. De punt van zilveren as werd steeds langer.

‘Nou kijk... er is iets gebeurd, op de rivier. Misschien hebt u

al die politie gezien en ik vroeg me af of u gisteravond op uw boot was?’

‘Zou kunnen.’ Hij forceerde een glimlach. ‘Bent u undercover aan de slag, agent?’

Ze glimlachte terug en streek door haar haar. ‘Nee. Sorry. Ik vroeg me alleen af of u misschien iets hebt gehoord.’

Jack dacht even na.

‘Nee. Als u het niet erg vindt, mevrouw...’

‘Ik bedoel alleen... of u iets ongebruikelijks hebt gehoord?’

‘Zoals ik al zei: nee.’

‘Dus u hebt helemaal niets gehoord?’

‘Het antwoord is nog steeds hetzelfde: nee.’

‘Het punt is, een vriendin van me... nou ja, volgens de politie is ze in de rivier gevallen en verdronken, vannacht, daar verderop.’

‘Hm-hm. Ik heb de zwaailichten gezien. En, om eerlijk te zijn, het boeide me verder niet.’

Nog een trekje, gevolgd door een laatste slok van zijn martini. Tijd voor een tweede.

‘In de stuw. Iemand heeft haar gevonden, ze zat er vast. Dood. Vanmorgen nog maar. Mijn vriendin Sammi. Maar goed, ik liep hier langs, en ik dacht, als ze erin was gevallen dan zou dat hier ergens kunnen zijn. Dus daarom vroeg ik me af of u misschien vannacht iets gehoord hebt.’

De vrouw glimlachte alsof dat zijn interesse zou wekken om haar te helpen. Hij had bijna medelijden met haar. Hoe kon ze ook weten dat hij hier helemaal klaar mee was? Maar dan ook echt helemaal.

‘Nee. Niets.’

De vrouw fronste en beet op haar onderlip.

Ze was duidelijk teleurgesteld, maar dat was verder zijn zorg niet. En trouwens, het laatste waar hij op dit moment zin in had, was een gesprek over een arme vrouw die in de rivier was gevallen en verdronken. Hij wilde aan de slag met zijn vliegaas en hij wilde naar zijn zonsondergang kijken, die al bijna voorbij was.

Maar de vrouw bleef staan. Vasthoudend type.

Toen zei ze: ‘Goed. Oké dan. Bedankt voor uw hulp.’

Vasthoudend én sarcastisch. ‘Geen probleem.’

Ze deed een stap, bleef staan en draaide zich om. ‘Ja, dat snap ik, dat het geen probleem is. Voor u. Hoe dan ook, als u zich iets herinnert, kunt u het dan misschien aan de politie melden? Dat zou heel... aardig van u zijn. Lukt dat?’

‘Zeker wel. Ik zal er om denken.’

Ze begon weg te lopen en Jack zwoer dat hij haar heel zachtjes ‘Vervloekte Yank’ hoorde zeggen.

Hij deed niet veel om de mening over Amerikanen te verbeteren.

Riley keek haar na, liep toen terug naar Jack en ging weer liggen.

Jack leunde achterover in zijn stoel. Hij pakte de shaker, schonk zichzelf nog een glas in, nam een flinke slok van het inmiddels gesmolten ijswater en staarde toen naar het diepe, stromende water van de Thames dat langs zijn boot gleed.

Toen pakte hij het rolletje touw en een klein rood veertje en begon de vishaakjes op de kaarttafel neer te leggen.

Dus ze dachten dat het lichaam hier in de rivier was gevallen? En ineens dacht hij niet meer aan het aas, de sigaar of zelfs maar aan de zon die onder de horizon zakte.

Dat sloeg dus nergens op. Echt helemaal nergens.

Eerste druk juni 2026

Dit is het eerste t/m het vijfde deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titels: *Mord an der Themse, Das Geheimnis von Mogdon Manor, Mord im Mondschein, Thick as Thieves, Last Train to London*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe, AG, Keulen

Copyright © 2014/2017 by Bastei Lübbe, AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 afzonderlijke delen Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling deel 1 t/m 3 Anna Livestro, deel 4 en 5 Nannie Nieland-Weits

Omslagontwerp De Weijer Design

Omslagillustratie © Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8557 1

ISBN e-book 978 90 261 8267 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.